

La nena que guardava tempestes en pots

La Mar sabia guardar una tempesta dins d'un pot.

Ho havia descobert el dia que la seva millor amiga va canviar d'escola. En lloc de plorar, va respirar profundament, va imaginar que la tristesa era una pluja grisa i la va tancar en un pot de melmelada.

Després va guardar la ràbia d'un examen injust en una ampolla de suc. La por de dormir fora de casa va anar a parar a un flascó blau. La vergonya de caure davant de tothom va quedar dins d'un pot tan petit que cabia a la butxaca.

Els amagava a l'altell.

—Quina nena més tranquil·la —deien els adults.

La Mar somreia. Ningú no sentia els trons que ressonaven damunt del sostre.

Amb el temps, l'altell es va omplir. Alguns pots només contenien boira. D'altres tremolaven cada vegada que algú obria la porta.

Una tarda, el seu germà petit va trencar sense voler la maqueta que la Mar havia construït durant setmanes.

Ella va notar una tempesta enorme. Va buscar un recipient, però tots eren plens. Va provar una gerra, una carmanyola i fins i tot una peixera buida.

La tempesta no hi cabia.

La Mar va pujar corrents a l'altell. Els pots van començar a vibrar. La tristesa picava el vidre. La ràbia encenia llamps. La por girava com un remolí.

Un tap va sortir disparat.

Després un altre.

En pocs segons, l'altell es va omplir de vent, pluja i llampecs. La Mar es va arraulir darrere d'un bagul.

La seva àvia va sentir el soroll i va pujar.

—Ves-te'n! —va cridar la Mar—. És perillós!

L'àvia es va asseure a terra. No va intentar tapar els pots.

—Quina tempesta és aquesta? —va preguntar.

—La de l'Iris, que va marxar.

Només dir-ho, la pluja va afluixar.

—I aquell llamp?

—El de l'examen injust.

El llamp es va convertir en una espurna petita.

Van passar una hora posant nom a cada temporal. La vergonya es va tornar una boira fina. La por va continuar bufant, però ja no tombava res. Algunes tempestes necessitaven paraules; d'altres, una abraçada o una estona de plor.

Quan van acabar, l'altell no estava sec ni perfectament ordenat. Però s'hi podia respirar.

—Què faig amb els pots? —va preguntar la Mar.

—Els pots conservar —va dir l'àvia—, però no cal que els tanquis tota sola.

Des d'aleshores, la Mar encara recollia tempestes. Ara hi escrivia el nom i la data, i deixava els taps una mica fluixos.

Algunes tardes pujava a l'altell amb l'àvia. Obrien una finestra, destapaven un pot i deixaven que ploqués el temps necessari.

Després, entre els núvols, sempre quedava espai per veure un tros de cel.